

רע"פ 4491/14 - דניאלוב סורן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4491/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דניאלוב סורן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 18.5.2014, בעפ"ת 9938-04-14, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה), בעפ"ת 9938-04-14, מיום 18.5.2014, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה בשבתו כבית משפט לתעבורה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 5267-06-11, מיום 24.3.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגשו שלושה כתבי אישום, שעניינם עבירות של נהיגה תחת השפעת סמים או אלכוהול, כמפורט להלן. בכתב האישום הראשון נטען, כי ביום 10.6.2011, נהג המבקש ברכב, כשהוא נתון להשפעת משקאות משכרים. במקרה השני, נהג המבקש ברכב, ביום 30.1.2012, וסירב לדרישתו של שוטר לתת דגימת שתן, שנועדה לבדוק האם הוא נתון תחת השפעת סמים. בכתב האישום השלישי מסופר כי, ביום 19.5.2012, נהג המבקש ברכב, בהיותו שיכור, והתנגש עם רכבו בשני כלי רכב חונים.
3. במסגרת הסדר טיעון, הודה המבקש במיוחס לו בשלושת כתבי האישום, והוסכם על הצדדים כי המשיבה תבקש להשית על המבקש 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והמבקש יעתור לכך שרכיב המאסר לא יעלה על 6 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות. בהתאם לכך, הורשע המבקש בעבירות הבאות (בהתאמה לשלושת כתבי האישום): א. נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) וסעיף 38(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). ב. נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3), בצירוף סעיפים 64ב(א), 64ד(א), 39א לפקודת התעבורה. ג. נהיגה בשכרות ובקלות ראש, תוך גרימת נזק לרכוש, לפי סעיף 62(3), בצירוף סעיף 39א לפקודת התעבורה; סעיף 62(2), בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; ותקנה 21ב(2) לתקנות התעבורה.
4. במסגרת גזר הדין, סקר בית המשפט לתעבורה את נסיבותיו של האישיות של המבקש, כמפורט בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו. הודגש, כי עבירות של נהיגה תחת השפעת אלכוהול הן עבירות חמורות, אשר מסכנות את הציבור. בית המשפט ציין, כי המבקש הורשע בשלושה מקרים שונים, שבאחד מהם הוא אף גרם לתאונה. בהמשך, תוארה מדיניות הענישה במקרים דומים ונקבע מתחם הענישה. בית המשפט נתן את דעתו לאפשרויות המעשיות לשיקומו של המבקש, ואולם נוכח ריבוי העבירות וחומרתן, ובשים לב ליתר שיקולי הענישה, קבע בית המשפט כי אין מקום לסטות ממתחם הענישה, והשית על המבקש את העונשים הבאים: 10 חודשי מאסר, לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 54 חודשים; ו-6 חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים.
5. המבקש ערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. לאחר ששמע את טענות הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי על דחיית הערעור. בפסק הדין נקבע, כי בית המשפט לתעבורה שקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובסופו של דבר השית על המבקש עונש אשר איננו חורג מהסדר הטיעון. עוד ציין בית המשפט המחוזי את הישנות ביצוע העבירות והסיכון הרב שנשקף מהן, ולא ראה מקום להתערבות בגזר הדין, אשר איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת.
- הבקשה לרשות ערעור
6. בבקשה שלפניי נטען, כי הערכאות הקודמות שגו בהחלטותיהן, בכך שלא מצאו לנכון להסתפק בעונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, לאור "נסיבותיו האישיות הקשות" של המבקש. עוד נטען, בין היתר, כי המבקש הביע חרטה על מעשיו והוא לוקח חלק בהליך טיפולי; כי היה מקום להורות על קבלת תסקיר נוסף מטעם שירות המבחן; וכי בית המשפט לתעבורה לא גזר את דינו של המבקש בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113). לעניין זה נטען בבקשה, כי שגה בית המשפט בכך שתיאר את מדיניות הענישה הנוהגת, במקום לקבוע את מתחם הענישה בהתאם להוראותיו של תיקון 113.

7. הבקשה שלפניי נסובה סביב חומרת עונשו של המבקש. ככלל, השגה על חומרת העונש אינה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים חריגים, בהם העונש שהושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)).

במקרה דנן, עונשו של המבקש מבטא באופן הולם את מדיניות הענישה המחמירה בעבירות של נהיגה בשכרות, ואיננו סוטה ממנה (השוו: רע"פ 6272/13 דאהרי נ' מדינת ישראל (11.2.2014); רע"פ 7042/13 סולטאן נ' מדינת ישראל (26.12.2013); רע"פ 7002/13 פשקוב נ' מדינת ישראל (8.12.2013) (להלן: עניין פשקוב)). נוסף על כך, עומדת בפני המבקש משמעותית נוספת, מאחר שהעונש אשר נגזר עליו מצוי בתוך המתחם שעליו הסכימו בעלי הדין במסגרת הסדר טיעון שגובש ביניהם (ע"פ 6371/12 שלום נ' מדינת ישראל (10.12.2013)). לפיכך, אינני רואה להיעתר לבקשה לרשות ערעור.

8. בקיצור נמרץ יש לומר, כי גם בטענותיו של המבקש לגופן, אין ממש. כמדומה, שנסיבותיו האישיות של המבקש, אינן קולות. לצד זאת, המבקש הורשע בביצוע עבירות שעניינן נהיגה המסכנת את שלומם של עוברי דרך, בשלושה מקרים שונים. כבר עמדתי על כך לא פעם, כי "נהיגה בשכרות היא עבירה בעלת השלכות חמורות עבור כלל הציבור, אשר מצדיקה, ככלל, נקיטת יד קשה עם הנכשלים בביצועה" (עניין פשקוב, בפסקה 7). גם בעניינינו, העונש שהושת על המבקש הולם את חומרת המעשים, ולא ראיתי כי נפל פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. על ציבור הנהגים בארצנו לדעת, כי נהיגה בשכרות משמעה סיכון חיי אדם, והיא גוררת ענישה מחמירה.

9. אשר ליישומו של תיקון 113, בניהודן דידן, הרי שבניגוד לטענתו של המבקש, אינני סבור כי בית המשפט לתעבורה קבע את מתחם הענישה רק לפי מדיניות הענישה המקובלת בעבירות של נהיגה בשכרות. מגזר הדין עולה, כי בבואו לקבוע את מתחם הענישה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לשיקולים הרלוונטיים אשר נקבעו לעניין זה בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, וזאת גם אם הדברים לא נאמרו באופן מפורש.

10. לדברי המבקש, הוא מצוי בעיצומו של תהליך שיקום משמעותי, הכולל גם השתתפות בהליך טיפולי. הערכאות הקודמות כבר נתנו לכך את דעתן, ונוכח חומרת העבירות החוזרות ונשנות שביצע המבקש, לא ראיתי בכך שיקול שעשוי להצדיק התערבות כלשהי בעונש. נותר לקוות כי מגמת שיקומו של המבקש תימשך גם במקביל לריצוי העונש שהושת עליו.

11. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 20.7.2014, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ד (29.6.2014).

ש ו פ ט
